

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Erdélyi János Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Erdélyi János ügyvéd) által képviselt I. rendű és II. rendű felperesnek - a Lukács Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Toldy Miklós ügyvéd) által képviselt alperes ellen **eredeti állapot helyreállítása** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. június 30-án meghozott 2.P.26.170/2007/13. számú ítélete ellen az alperes 19. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az egyetemlegesen jogosult felpereseknek 15 nap alatt 250.000 (Kétszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

Keresetükben a felperesek 22.500.000 Ft és 1.800.000 Ft, valamint azoknak 2005. április 1-től a kifizetésig járó, a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamata megfizetésére, továbbá a birtokukban lévő fénykeverő pult működtetéséhez szükséges kábelek és használati útmutató kiadására kérték kötelezni az alperest.

Az alperes a kábelek és a használati útmutató kiadását vállalta, egyebekben a kereset elutasítását kérte a követelések jogalapját vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek mint együttes jogosultaknak 22.100.000 Ft-ot és annak 2005. április 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, adja ki továbbá a felpereseknek a perbeli fénykeverő pulthoz tartozó kábeleket és a fénykeverő pult használati útmutatóját. Ezt meghaladóan elutasította a keresetet. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a

felpereseknek 875.000 Ft + áfa perköltséget és az államnak külön felhívásra 900.000 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában elsőként a felek egybehangzó nyilatkozata alapján azt állapította meg, hogy a 2004. december 16-án kelt írásbeli megállapodás a peres felek mint magánszemélyek között jött létre. A kereseti kérelem és ellenkérelem korlátai között arra a meggyőződésre jutott, hogy az előbbi megállapodás szerint kell a felek jogvitáját elbírálni, a megállapodáson lévő aláírást pedig az alperes a magáénak ismerte el. Az alperes a felpereseknek 35 db lámpát eladott, de azokat nem adta át a felperesi vevőknek, a lámpák az általa bérelt raktárban maradtak. A megállapodás értelmében, ha a felek által létrehozni szándékozott közös cég nem jön létre, akkor a felpereseknek visszajár a lámpákért fizetett vételár. A keresetlevélhez csatolt átvételi elismervényekből és az alperesi nyilatkozatokból arra a megállapításra jutott, hogy az alperes átvételi elismervénnyel bizonyítottan 12.500.000 Ft-ot átvett, továbbá a felek egybehangzó nyilatkozata szerint magánszemélyként megkapott még további 9.600.000 Ft-ot is, a 2004. december 22-i elismervényen azonban láthatóan nem az alperes aláírása szerepel. Mindezek alapján 22.100.000 Ft átvételét látta igazoltnak, arra is tekintettel, hogy az alperes sem a büntetőeljárásban, sem a peres eljárásban nem vitatta, hogy az előbbi elismervényen olvasható 400.000 Ft-on kívüli pénzüsségeket átvette a felperesektől. A felek közös cége nem jött létre, a megállapodás értelmében pedig ezzel a pénz visszafizetésének feltétele, azaz az alperes teljesítési kötelezettsége is beállt. Ezért az alperest a Ptk. 277. § (1) bekezdés alkalmazásával kötelezte az átvett 22.100.000 Ft-os összeg visszafizetésére. Az alperes védekezését nem fogadta el, értékelve ebben a körben azt is, hogy az alperes önmagának és a büntetőeljárásban tett nyilatkozatainak is ellentétes nyilatkozatokat tett a perben, ráadásul a megállapodást követő szóbeli megállapodás létrejöttét felhívás és kioktatás ellenére sem bizonyította. Az alperesnek azt a nyilatkozatát, hogy a felperesek 70 db lámpát vittek el az általa bérelt raktárból, semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, ezzel szemben tény, hogy 35 db berendezés szerepel a megállapodás mellékletében, és ezt kellett összevetni a perben rendelkezésre álló bizonyítékokkal. A fénykeverő pult a felperesek birtokában van, és azt igazoltan maguknak vásárolták. Ezért az ezzel kapcsolatosan érvényesíteni kívánt 1.800.000 Ft-os kereseti követelésüket mint megalapozatlant elutasította. Az alperes elismerte és egyben vállalta, hogy a használati útmutatót és a fénykeverő pult működtetéséhez szükséges vezetékeket a felpereseknek kiadja, így elismerésére is tekintettel ezeknek az ingóságoknak a kiadására kötelezte. A perköltségről és az illetékről a Pp. 81. § (1) bekezdés alkalmazásával rendelkezett.

Fellebbezésében az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a pénzbeli marasztalására irányuló kereset teljes elutasítását, míg másodlagosan az általa felajánlott bizonyítási indítványok teljesítése érdekében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Álláspontja szerint a 2004. december 16-án létrejött megállapodást a társasága képviseletében kötötte, és a lámpák is a társaság tulajdonát képezték. A szerződés egyébként is csak úgy értelmezhető, hogy a vevőknek a vételár csak akkor jár

vissza, ha az adásvételi szerződés az ő elállásával szűnik meg. Az adásvételtől azonban ő nem állt el, így a felperesek a vételárat sem követelhetik vissza, a megállapodással ugyanis a felperesek megszerezték a lámpák tulajdonjogát. Amennyiben az adásvételi szerződés megszűnt a felek között, akkor a felperesek keresete azért nem teljesíthető, mert ebben az esetben kötelesek lettek volna az általuk elvitt összes lámpát visszaszolgáltatni. A felperesek 2005. március 22-én 70 db lámpát szállítottak el tőle, és ezt a kft. könyvelésével, valamint a bejelentett tanúkkal kívánta igazolni. A 70 db lámpából a rendőrség mindösszesen 33 db-ot talált meg, így 37 db lámpa a felperesek birtokában maradt. Másodlagos fellebbezési kérelme indokaként előadta, hogy a tárgyalás berekesztése előtt terjesztette elő okirati bizonyítékait, és indítványozta a tanúk meghallgatását, ennek ellenére az elsőfokú bíróság még ítéletében sem tért ki arra, hogy miért nem foglalkozott ezekkel a bizonyítékokkal, és miért a felperesek közvetett bizonyítékait vette figyelembe.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték, annak helyes indokaira hivatkoztak.

Kiemelték: az alperes állítása szerint ugyan nem állt el a szerződéstől, de a büntetőeljárásban is többször hivatkozott arra, hogy közös együttműködésüket megszüntnek tekintették. Állításával ellentétben a megállapodás a peres felek mint magánszemélyek között jött létre, a 70 db lámpa elvitelével kapcsolatos állítását pedig a büntetőeljárásban meghallgatott munkatársainak tanúvallomása cáfolja.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 228. § (4) bekezdés szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az alperest a kábelek és használati útmutató kiadására kötelező és a 2.100.000 Ft és járulékait meghaladó pénz megfizetésére irányuló kereseti kérelmet elutasító rendelkezése, ezért azt a másodfokú bíróság nem érintette.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezett körben hozott érdemi döntésével egyetértett, az alperes fellebbezésében foglaltak miatt azonban kiemeli a következőket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapítottakkal szemben az alperes alaptalanul állította fellebbezésében, hogy a kereseti követelés alapjaként megjelölt szerződést eladóként nem ő kötötte. Az elsőfokú bíróság ugyanis a keresetlevélhez mellékelte megállapodás és vásárlási szerződés elnevezésű okirat alapján helyesen állapította meg, hogy a szerződés az I-II. rendű felperesek és az alperes között jött létre. A másodfokú bíróság külön rámutat arra, hogy ez az alperes által megfogalmazott okirat kifejezetten azt tartalmazza: az alperes köt eladóként szerződést a felperesekkel mint vevőkkel, az alperes a tulajdonát képező lámpák átruházására vállal kötelezettséget. Az okiraton ezen kívül az eladó aláírásánál szintén az alperes neve lett feltüntetve, és azt eladóként is maga írta alá.

Az alperes arra is alaptalanul hivatkozott fellebbezésében, hogy a felperesek a vételárat azért nem követelhetik vissza, mert a szerződéstől ő nem állt el, és a felperesek a lámpák tulajdonjogát is megszerezték. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a szerződést értelmezve helyesen állapította meg, hogy a társaság létrehozásának megghiúsulása miatt a felperesek a szerződés alapján jogosultak az alperesnek átadott vételár visszakövetelésére. A perben nem vitás tények szerint az alperes a lámpákat nem adta a felperesek birtokába, és ezért a felperesek a lámpák tulajdonjogát sem szerezték meg (Ptk. 117. § (2) bekezdése).

Az alperes fizetési kötelezettségével szemben arra is hivatkozott, hogy a felperesek a kifizetett vételárat meghaladó értékű 70 db lámpát szállítottak el tőle, és emiatt nem köteles a keresetben követelt összeg megfizetésére. Az alperes ezzel a védekezésével összefüggésben azonban sem konkrét beszámítási kifogást, sem viszontkeresetet nem terjesztett elő, így fizetési kötelezettsége megszüntetésére vagy csökkentésére ez a védekezés már eleve nem volt alkalmas. Alaptalanul sérelmezte ezért fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az e védekezésével összefüggő, általa indítványozott bizonyítást nem folytatta le, a bíróságnak ugyanis a Pp. 163. § (1) bekezdése értelmében csak olyan tényekre kell bizonyítást elrendelnie, amelyeknek valósága a per eldöntése szempontjából lényeges. A másodfokú bíróság azonban megjegyzi azt is: a büntetőeljárás perben beszerzett iratai alapján megállapítható, hogy az alperes 2005. március 23-án, tehát a lámpák elvitele utáni napon tett feljelentése perbeli tényállítása valóságát egyenesen cáfolja. Ebben a feljelentésben ugyanis maga adta elő, hogy 2005. március 22-én este, miután kiment a raktárba, megállapították, hogy a raktárból eltűnt 33 db robotlámpa, továbbá 2 db füstgép, 1 db ventilátor, valamint egy kábelekkel teli konténer.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése folytán köteles megfizetni az egyetemlegesen jogosult felpereseknek a jogi képviselőjükkel másodfokú eljárásban felmerült és a kifejtett tevékenységgel arányosan megállapított ügyvédi munkadíjból álló, áfával terhelt perköltséget. Az alperes költségmentessége miatt le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a szerint rendelkezett.

Budapest, 2010. február 2.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hőbl Katalin s.k.
előadó bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: